

Ace Mermolja

VRČ IN GORA

VRČ

Z rokami grebem vase,
tipam v temi vrča,
ki so ga tisočletja
polnila z vodo in vetrom,
s kostmi in znaki
in so ga čarovniki
zakopali v pesek.
V viharju se je odkril
v meni z neznanim jezikom.

Razbiram dediščino,
ki jo je izkopal vrtinec,
a ne znam razmotati
njenege klobčiča:
niti, ki vežejo
nemo vsebino.

Drsim po kamnitih grafitih,
obračam čudne črke,
znamenja o tihem svetu,
ki ga ni mogoče videti,
ki se trmasto skriva
za nespoznavno igro.

Lezem v glinast trebuh:
me srka v hladno slepoto,
v skrivnostno formulo.
Lovim se v mreži
in se ne slišim.

TROGLAVA GORA

I.

Gora nad dolino
je troglavi volk,
ki pazi, da se ne oddaljimo.
Z gobci, skritimi v meglicah,
renči s plazovi
in zasuva zelene steze.
Ko zavoha sled škornjev,
ki šumijo iz vasi,
zagradi prehode
s kamnitimi šapami.
Ko ukročene ovce
ližemo prste gore,
pritajeno cvili
in nas vabi k vrhu.
Nas kliče in z jeziki
bríše dostope.
Drži nas priklenjene
k svoji iglasti senci
in vabi v višino,
od koder se vidi svet.
Nas obrača z igro in protiigro
in njena zvijača
je steklena nepreplezana stena.

II.

Napolnjeni z glasovi gore
hodijo iz doline gor.
S klini iščejo pravo smer
in tavajo pod previsi.
Najdrznejši sanjajo,
kako bodo zasadili zastavo
na najvišji vrh
in s polnimi pljuči
zaukali skrivnost višine.
Med sanjami jim krvavijo
kolena in prsti.
Drhtijo v naivnosti.

III.

Pod noč se vračajo
nemi romarji v dolino.
Oči so jim osteklenele,
v njih odsevajo strele,
z usti dihajo težko zemljo.
Po melišču se spuščajo
kot lesene lutke.
Jim je nevidna roka
ukradla dušo?
So pripeti na niti,
ki jih pijani bog
vleče sebi v zabavo?
Na ravnem dišijo
po votlih grapah.

IV.

Kaj so videli med prepadi?
Kako jih je gora zavezala?
Morda so zagledali srce globine,
kjer se lačna pase smrt
in pije sok iz teles.
Pravijo, da drži v rokah
tri usnjene povodce
in z njimi obrača
volčje glave.
Jim kaže sled in plen.

V.

Pod nočjo posedajo
prestrašeni hribolazci
po zakajenih beznicah.
Polnijo mojo dolino,
prihajajo do vrat
mojega doma
in neusmiljeno trkajo.
Hočejo, da grem gor,
ker moram biti njim enak.
Imeti moram isti strah,
biti privezan na niti,

čutiti v grlu jezik smrti,
da ne bom v svoji dolini
sumljivo tuj.
Nekdo je šepnil
sosedu v uho,
da ne ljubim gore,
da ne molim vrha.

VI.

Tako mrmrajo romarji,
tako kolnejo hribovci
in tako renči gora,
ki pod večer ugasne
v nebu brez zvezd.

Sedeti moram v isti
potuhnjeni družini,
piti žganje
do onemoglosti,
peti isto
razglašeno pesem.

Za mojim hrbtom
se ostro svetlikajo
prepričljivi noži.

VII.

To noč bom napolnil nahrbtnik
in namazal gozdarje.
Me davi samota,
se talim v dolini,
je trma požgana.
Ob svitu se bom podal
v volčja usta
na spreobrnjenje.
Med strlicami
bom izpljuval življenje,
da bom v dolini izklesan
po volji troglave gore.
Ob prvem svitu bom hodil
in pod težka stopala

trosil mrzle sanje.
Sem pripravljen na izpraznjenje.
Za zadnjim macesnom
bom na čistini plen,
mehka srna v volčjem naročju:
meso za hrib,
ki ga v strahu ljubijo.